

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาให้นักศึกษา 2 กลุ่ม คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เพื่อศึกษาความพร้อมในการใช้งานและทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์ และเพื่อศึกษาความพร้อม ทักษะในการใช้งานคอมพิวเตอร์ และปัญหาอุปสรรคในการใช้งานจริงของการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ที่ผ่านมา โดยการสุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 จาก 12 คณะที่เปิดสอนในปี 2547 ทั้งสิ้น 371 คน และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 จาก 10 คณะที่เปิดสอนในปี 2547 จำนวน 367 คน มีสมมติฐาน 2 ข้อคือ

- 1 นักศึกษาที่มีปัจจัยทางสังคมอัน ได้แก่ ภูมิฐานะ ที่ตั้ง โรงเรียน คณะที่เรียน แยกต่างกันมีความพร้อมในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน
- 2 นักศึกษาที่มีปัจจัยพื้นฐานด้านการเรียนรู้ อัน ได้แก่ ผลการเรียนในระดับมัธยม ความรู้พื้นฐานด้านคอมพิวเตอร์ การเลือกเรียนคอมพิวเตอร์ในระดับมัธยม และความรู้พื้นฐานด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ที่แยกต่างกันมีความพร้อมในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน

ในบทนี้ ผู้วิจัยแยกสรุปเป็น 3 หัวข้อหลักดังนี้

- 1 สรุปผลการวิจัย
- 2 อภิปรายผล
- 3 ข้อเสนอแนะ

1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยแยกเป็น 3 ส่วนคือ สรุปผลการวิจัยจากกรอบแนวคิดในการศึกษาความพร้อมในการใช้งานระบบสารสนเทศซึ่งพิจารณาจากความสามารถและทักษะประยุกต์ใช้งานด้วยตนเอง และสรุปผลจากการศึกษาการใช้งานระบบสารสนเทศและปัญหาอุปสรรคในการใช้งานของนักศึกษา ดังนี้

1.1 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยพื้นฐานด้านสังคม ซึ่งประกอบด้วย ภูมิฐานะของนักศึกษา ที่ตั้งของโรงเรียนที่นักศึกษาจบการศึกษาระดับมัธยมปลาย และคณะที่นักศึกษาเรียนในปัจจุบัน

1.2 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยพื้นฐานด้านการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย เกรดเฉลี่ยของนักศึกษา ตอนจบชั้นมัธยมปลาย การเลือกเรียนคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนมัธยมของนักศึกษา และระดับความรู้ภาษาอังกฤษ

1.3 สรุปผลจากการศึกษาการใช้งานระบบสารสนเทศของมหาวิทยาลัยฯ และปัญหาอุปสรรคในการใช้งานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

1.1 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยพื้นฐานด้านสังคม

1.1.1 จากการศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่าทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 จัดอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาคณะ แพทยศาสตร์ประเมินตนเองว่ามีระดับความสามารถสูงสุดคือ 3.38 รองลงมาได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ประเมินเฉลี่ยที่ 3.20 และ วิทยาการจัดการ ประเมินเฉลี่ยที่ 3.11

ส่วนนักศึกษาปี 2 พบว่า ทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 เมื่อพิจารณาแยกตามคณะพบว่านักศึกษาคณะ แพทยศาสตร์ประเมินตนเองว่ามีระดับความสามารถสูงสุดคือ 3.68 รองลงมาได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติและคณะวิศวกรรมศาสตร์ ประเมินเฉลี่ยที่ 3.52 และ 3.49 ตามลำดับ คณะที่ประเมินต่ำสุดได้แก่คณะพยาบาลศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยที่ 3.00

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบการประเมินทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนตามคณะโดยใช้ One-Way ANOVA พบว่าในนักศึกษาชั้นปี 1 ไม่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญส่วนนักศึกษาปี 2 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ พบว่า

ก. นักศึกษาคณะทรัพยากรธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยของการประเมินต่างจากคณะวิทยาศาสตร์ เกษศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ข. นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มีค่าเฉลี่ยของการประเมินต่างจากคณะแพทยศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ค. นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ นอกจากแตกต่างจากคณะทรัพยากรธรรมชาติตามที่กล่าวมาแล้ว ยังมีค่าเฉลี่ยของการประเมินต่างจากวิศวกรรมศาสตร์และแพทยศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

ง. นักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ และพยาบาลศาสตร์ นอกจากแตกต่างจากคณะทรัพยากรธรรมชาติตามที่กล่าวมาแล้ว ยังมีค่าเฉลี่ยของการประเมินต่างจากวิศวกรรมศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และแพทยศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 คณะอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่าง

1.1.2 การประเมินตนเองของนักศึกษาในด้านความสามารถในการเรียนรู้การใช้งานโปรแกรมด้วยตนเอง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยที่ 3.07 จัดอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแยกตามคณะพบว่านักศึกษาคณะทันตแพทยศาสตร์ ประเมินตนเองว่าสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองสูงที่สุด เฉลี่ยเท่ากับ 3.33 รองลงมาได้แก่คณะแพทยศาสตร์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 คณะที่ประเมินตนเองเฉลี่ยต่ำสุดคือคณะอุตสาหกรรมเกษตร และศิลปศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย 2.67 เท่ากัน

สำหรับกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 พบว่าการประเมินตนเองของนักศึกษาในด้านความสามารถในการเรียนรู้การใช้งานโปรแกรมด้วยตนเอง เฉลี่ยที่ 3.65 จัดอยู่ในระดับสูง นักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ประเมินตนเองว่าสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองสูงที่สุด เฉลี่ยเท่ากับ 3.68 รองลงมาได้แก่คณะอุตสาหกรรมเกษตร ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 คณะที่ประเมินตนเองเฉลี่ยต่ำสุดคือคณะพยาบาลศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย 3.00 เท่ากัน เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบการประเมินความสามารถในการเรียนรู้การใช้งานโปรแกรม ต่างๆด้วยตนเองตามคณะโดยใช้ One-Way ANOVA ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทั้ง 2 ชั้นปี

1.1.3 ทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำแนกตามภูมิลำเนาของนักศึกษา ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 จัดอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแยกตามภูมิลำเนาพบว่านักศึกษาที่อยู่ในอำเภอหาดใหญ่ ประเมินตนเองว่ามีระดับความสามารถ สูงกว่าที่อื่นคือ 3.29 รองลงมาได้แก่ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาที่กรุงเทพมหานคร และนักศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมืองของจังหวัดต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 และ 3.25 ตามลำดับ ส่วนผู้ที่มีภูมิลำเนาในอำเภออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 2.90 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-Way ANOVA พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ โดยพบว่า นักศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมือง ประเมินแตกต่างกับนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 นักศึกษาที่อยู่ในอำเภอหาดใหญ่ประเมินตนเองต่างจากนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนภูมิลำเนาอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่าง

ในกลุ่มนักศึกษานปี 2 พบว่าทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนของ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 เมื่อพิจารณาแยกตามภูมิลำเนาพบว่านักศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมืองของจังหวัดต่าง ๆ ประเมินตนเองว่ามีระดับความสามารถสูงกว่าที่อื่นคือ 3.48 รองลงมาได้แก่ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาที่หาดใหญ่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ส่วนผู้ที่มีภูมิลำเนาในอำเภออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 3.18 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-Way ANOVA พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่พบว่า นักศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมือง ประเมินแตกต่างกับนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 นักศึกษาที่อยู่ในอำเภอหาดใหญ่ประเมินตนเองต่างจากนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนภูมิลำเนาอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่าง

1.1.4 พบว่าความสามารถในการเรียนรู้การใช้งานโปรแกรมด้วยตนเอง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เฉลี่ยเท่ากับ 3.07 เมื่อพิจารณาแยกตามภูมิลำเนาพบว่านักศึกษาที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ประเมินตนเองว่ามีความสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง สูงกว่าที่อื่นคือ 3.45 รองลงมาได้แก่ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาที่อำเภอเมืองในจังหวัดต่าง ๆ และนักศึกษาที่อยู่ในอำเภอหาดใหญ่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 และ 3.02

ตามลำดับ ส่วนผู้มีภูมิลำเนาในอำเภออื่นๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 3.01 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-Way ANOVA ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

ในการศึกษากลุ่มปี 2 พบว่า ความสามารถในการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 เมื่อพิจารณาแยกตามภูมิลำเนาพบว่านักศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมืองของจังหวัดต่างๆ ประเมินตนเองว่ามีความสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง สูงกว่าที่อื่นคือ 3.50 รองลงมาได้แก่ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาที่อำเภอหาดใหญ่ และนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 และ 3.18 ตามลำดับ การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-Way ANOVA พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ พบว่านักศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมืองของจังหวัดต่างๆ ประเมินแตกต่างกับนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ส่วนภูมิลำเนาอื่นๆ ไม่มีความแตกต่าง

ในปัจจุบันด้านภูมิลำเนาพอจะสรุปได้ว่านักศึกษาระดับปี 2 ที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความพร้อมในการใช้งานระบบสารสนเทศแตกต่างกัน โดยเฉพาะผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอเมืองของจังหวัดต่างๆ กับอำเภออื่นๆ ส่วนนักศึกษาระดับปี 1 ที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีทักษะในการใช้งานคอมพิวเตอร์แตกต่างกัน โดยเฉพาะผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอเมืองของจังหวัดต่างๆ กับอำเภออื่นๆ เช่นกัน

1.1.5 พบว่าทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 เมื่อพิจารณาแยกตามที่ตั้งโรงเรียนพบว่านักศึกษาที่เรียนอยู่ในกรุงเทพมหานคร ประเมินตนเองว่ามีระดับความสามารถ สูงกว่าที่อื่นคือ 3.25 รองลงมาได้แก่ นักศึกษาที่เรียนที่อำเภอหาดใหญ่ ค่าเฉลี่ย 3.21 นักศึกษาที่เรียนอยู่ในอำเภอเมืองของจังหวัดต่างๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 ส่วนนักศึกษาที่เรียนอยู่ในอำเภออื่นๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 2.87 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-Way ANOVA พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมืองและอำเภอหาดใหญ่ ประเมินแตกต่างกับนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่นๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนโรงเรียนที่ตั้งอยู่ที่อื่นๆ ไม่มีความแตกต่าง

สำหรับกลุ่มนักศึกษาปี 2 พบว่าทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 เมื่อพิจารณาแยกตามที่ตั้งโรงเรียนพบว่านักศึกษาที่เรียนอยู่ที่หาดใหญ่ ประเมินตนเองว่ามีระดับความสามารถ สูงกว่าที่อื่นคือ 3.39 รองลงมาได้แก่ นักศึกษาที่เรียนที่อำเภอเมืองของจังหวัดต่างๆ ค่าเฉลี่ย 3.37 นักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-Way ANOVA ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

1.1.6 การประเมินความสามารถของตนเองในด้านการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเอง ของนักศึกษาปี 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 เมื่อพิจารณาแยกตามที่ตั้งของโรงเรียนพบว่านักศึกษาที่เรียนอยู่ในกรุงเทพมหานคร ประเมินตนเองว่ามีความสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่าที่อื่นคือ 3.50 รองลงมา

ได้แก่นักศึกษาที่เรียนอยู่ในอำเภอเมืองในจังหวัดต่าง ๆ และนักศึกษาที่เรียนอยู่ในอำเภอหาดใหญ่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 และ 3.13 ตามลำดับ ส่วนผู้ที่เรียนในอำเภออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 2.88 การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-Way ANOVA พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ โดยพบว่านักศึกษาที่อยู่ในอำเภอเมือง ประเมินแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ในอำเภออื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 นักศึกษาที่เรียนอยู่ในกรุงเทพฯ ประเมินตนเองต่างจากนักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่น ๆ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ส่วนที่ตั้งโรงเรียนอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่าง

สำหรับกลุ่มนักศึกษาปี 2 พบว่า การประเมินความสามารถของตนเองในด้านการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเอง เฉลี่ยเท่ากับ 3.37 เมื่อพิจารณาแยกตามที่ตั้งของโรงเรียนพบว่านักศึกษาที่เรียนอยู่ในอำเภอเมืองในจังหวัดต่าง ๆ และนักศึกษาที่เรียนอยู่ในอำเภอหาดใหญ่ ประเมินตนเองว่ามีความสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เท่ากันคือ 3.38 ส่วนผู้ที่เรียนในอำเภออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 3.31 ส่วนการวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้ One-Way ANOVA ไม่พบว่ามีค่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

ในปัจจุบันที่ตั้งของโรงเรียน พอลจะสรุปได้ว่านักศึกษาปี 1 ที่มาจากโรงเรียนที่มีที่ตั้งอยู่ในเมือง และอำเภออื่น ๆ มีความพร้อมในการใช้งานระบบสารสนเทศแตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาปี 2 ไม่พบว่ามีค่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

1.1.7 จากการศึกษากลุ่มนักศึกษาปี 1 พบว่าการประเมินความสามารถของตนเองด้านทักษะการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนนั้นเพศชายประเมินตนเองสูงกว่าโดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.15 และเพศหญิงประเมินตนเองเฉลี่ยที่ 3.03 ทั้งนี้ การทดสอบ Independent Sample T-test ไม่พบว่ามีค่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ด้านการประเมินความสามารถของตนเองในด้านการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเอง ของนักศึกษาปี 1 พบว่าเพศชายประเมินตนเองสูงกว่าโดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.20 และเพศหญิงประเมินตนเองเฉลี่ยที่ 3.01 และจากการทดสอบ Independent Sample T-test พบว่ามีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ส่วนในกลุ่มนักศึกษาปี 2 พบว่าการประเมินความสามารถของตนเองด้านทักษะการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนของนักศึกษาเพศชายประเมินตนเองสูงกว่าโดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.51 และเพศหญิงประเมินตนเองเฉลี่ยที่ 3.29 และการทดสอบ Independent Sample t-test พบว่ามีความแตกต่าง ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 การประเมินความสามารถของตนเองในด้านการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเอง ของนักศึกษาเพศชายประเมินตนเองสูงกว่าโดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.54 และเพศหญิงประเมินตนเองเฉลี่ยที่ 3.28 และการทดสอบ Independent Sample t-test พบว่ามีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

ปัจจัยด้านเพศ พหุจะสรุปได้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 เพศชายและหญิง มีความพร้อมในการใช้งานระบบสารสนเทศแตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องความสามารถในการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเอง

จากสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่านักศึกษาที่มีปัจจัยทางสังคมอันได้แก่ภูมิลำเนา ที่ตั้งโรงเรียน คณะที่เรียน แยกต่างหากมีความพร้อมในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน เมื่อพิจารณาผลการศึกษารูปได้ว่ายอมรับได้ในบางปัจจัยเท่านั้น สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ตั้งของโรงเรียน ที่นักศึกษาเรียนในระดับมัธยมที่แตกต่างกันนักศึกษาจะมีความพร้อมในการใช้คอมพิวเตอร์ที่ต่างกัน ส่วนในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภูมิลำเนาของนักศึกษาที่แตกต่างกันทำให้นักศึกษามีความพร้อมในการใช้คอมพิวเตอร์ที่ต่างกัน ส่วนปัจจัยอื่นๆไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.2 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยพื้นฐานด้านการเรียนรู้

1.2.1 นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ 2.5 ได้ประเมินความสามารถของตนเองด้านทักษะการใช้งานคอมพิวเตอร์ สูงกว่านักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ทั้ง 2 ชั้นปี ทั้งนี้ เมื่อทดสอบความแปรปรวนไม่พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่าง

1.2.2 การประเมินความสามารถของตนเองในด้านการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเอง ของนักศึกษาระดับปี 1 พบว่านักศึกษาที่ได้เกรดสูงกว่าหรือเท่ากับ 2.5 ประเมินตนเองสูงกว่านักศึกษาที่ได้เกรดต่ำกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ทั้ง 2 กลุ่มประเมินตนเองเท่ากัน ทั้งนี้ เมื่อทดสอบความแปรปรวนไม่พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่าง

1.2.3 นักศึกษาทั้งชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่เคยเรียนคอมพิวเตอร์มาในระดับมัธยม ได้ประเมินความสามารถของตนเองด้านทักษะการใช้งานคอมพิวเตอร์ สูงกว่านักศึกษาที่ไม่เลือกเรียนทั้ง 2 ชั้นปี ทั้งนี้ ผลการทดสอบ Independent Sample t-test พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างโดยนักศึกษาระดับปี 1 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 นักศึกษาระดับปี 2 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

1.2.4 นักศึกษาทั้งสองชั้นปี ที่เลือกเรียนคอมพิวเตอร์ในระดับมัธยม มีค่าเฉลี่ยในด้านการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเองสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เลือกเรียนและผลการทดสอบ Independent Sample t-test พบว่าค่าเฉลี่ยการประเมินความสามารถของตนเองในด้านการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเอง ของนักศึกษาระดับปี 1 ไม่พบว่ามีนัยสำคัญอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนนักศึกษาระดับปี 2 พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากผลข้างต้นสรุปได้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เคยเรียนคอมพิวเตอร์มาในระดับมัธยม มีความพร้อมในการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์ มากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เรียนมา ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบความแตกต่างในทักษะการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องการเรียนรู้การใช้งานด้วยตนเอง

1.2.5 จากการศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษกับทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์และการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเองของนักศึกษาทั้ง 2 ชั้นปี พบว่ามีความสัมพันธ์กัน นักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีจะมีทักษะในการใช้คอมพิวเตอร์ และสามารถเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเองได้ดี เมื่อทดสอบความสัมพันธ์พบว่ามีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่าง

จากสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่านักศึกษามีปัจจัยพื้นฐานด้านการเรียนรู้ อันได้แก่ ผลการเรียนในระดับมัธยม ความรู้พื้นฐานด้านคอมพิวเตอร์ การเลือกเรียนคอมพิวเตอร์ในระดับมัธยม และความรู้พื้นฐานด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ที่แตกต่างกันมีความพร้อมในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกัน เมื่อพิจารณาผลการศึกษารูปได้ว่าปัจจัยพื้นฐานด้านการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่ามีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการใช้คอมพิวเตอร์ของนักศึกษาทั้ง 2 ชั้นปี ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ปัจจัยเกี่ยวกับการเลือกเรียนคอมพิวเตอร์ในระดับมัธยม ทำให้นักศึกษามีความพร้อมในการใช้คอมพิวเตอร์ที่ต่างกัน ส่วนปัจจัยอื่นๆ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3 สรุปผลการวิจัยจากการใช้งานระบบสารสนเทศที่ให้บริการแก่นักศึกษาและปัญหาอุปสรรคในการใช้งาน ซึ่งสอบถามเฉพาะในกลุ่มปี 2 เนื่องจากเคยใช้งานมาแล้วพิจารณาตามระบบสารสนเทศที่ใช้พบว่า

1.3.1 ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนการสอน e-learning หรือ virtual classroom นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเข้าใช้งาน โดยใช้ระดับปานกลางร้อยละ 43.1 ระดับมาก ร้อยละ 27.5 และระดับสูงร้อยละ 7.9 ค่าเฉลี่ยของการใช้งานเท่ากับ 3.17 เมื่อพิจารณาถึงวิธีการใช้งานพบว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ร้อยละ 42.5 เรียนรู้โดยการอ่านคู่มือร้อยละ 17.2 เรียนรู้โดยมีผู้แนะนำ ร้อยละ 38.1 ร้อยละ 1.6 ให้ผู้อื่นทำให้และร้อยละ 0.5 ใช้ไม่เป็น ส่วนปัญหาในการใช้งานที่พบมากที่สุดคือการใช้งานไม่เป็น ไม่ได้มีทักษะในการใช้งานเพียงพอ ใช้งานไม่คล่องบางครั้งไม่เข้าใจขั้นตอนในการใช้งาน รองลงมา ได้แก่ ปัญหาการใช้งานอุปกรณ์ เช่น ระบบเครือข่ายช้า ล้ม เข้าใช้งานไม่ทันใจ เครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่เพียงพอ เครื่องคอมพิวเตอร์สภาพไม่ดี ระบบการส่งข้อมูลช้า นอกจากนั้นมีปัญหาเกี่ยวกับคำสั่งและคำอธิบายที่เป็นภาษาอังกฤษ แปลไม่ออก อ่านไม่เข้าใจ ตลอดจนปัญหาของคู่มือในการใช้งานซึ่งเห็นว่าเข้าใจยาก ปัญหาของความผิดพลาดของ password

1.3.2 ระบบลงทะเบียนเรียนผ่าน web นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเข้าใช้งาน โดยใช้ระดับมาก ร้อยละ 44.1 ระดับมากที่สุดร้อยละ 36.8 และระดับปานกลางร้อยละ 15.0 ค่าเฉลี่ยของการใช้งานเท่ากับ 4.12 เมื่อพิจารณาถึงวิธีการใช้งานพบว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ร้อยละ 47.1 เรียนรู้โดยการอ่านคู่มือร้อยละ 15.3 เรียนรู้โดยมีผู้แนะนำ ร้อยละ 35.7 ร้อยละ 1.9 ให้ผู้อื่นทำให้ ส่วนปัญหาในการใช้งานที่พบมากที่สุดได้แก่หากใช้งานเวลาที่ผู้ใช้เข้าใช้งานจำนวนมากระบบจะมีปัญหา ช้า หรือขัดข้องซึ่งต้องรอเข้าใช้งานนานทำให้บางครั้งลงทะเบียนไม่ทัน และปัญหาของการไม่ทราบวิธีการใช้งาน ตลอดจนไม่ทราบขั้นตอนวิธีและการขาดความเข้าใจในการใช้งาน ส่วนปัญหารองลงมาที่พบจากการสำรวจคือการเข้าใช้งานระบบไม่ได้ การลงทะเบียนไม่ได้เนื่องจาก server ไม่ว่างบางครั้งเกิดจากระบบการลงทะเบียนเองไม่ทำงาน นอกจากนั้นมีปัญหาความช้าของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เครื่องคอมพิวเตอร์ทำงานช้า server ทำงานช้า download ช้า ตลอดจนการล่ม (Down) ของอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับระบบดังกล่าวข้างต้น ปัญหาที่พบอีกประการคือ มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ รหัสผ่านเข้าสู่ระบบ (password)

1.3.3 ระบบห้องสมุดอัตโนมัติ นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเข้าใช้งาน โดยใช้ระดับปานกลางร้อยละ 41.7 ระดับมาก ร้อยละ 30.5 และระดับสูงร้อยละ 6.3 ค่าเฉลี่ยของการใช้งานเท่ากับ 3.15 เมื่อพิจารณาถึงวิธีการใช้งานพบว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ร้อยละ 49.9 เรียนรู้โดยการอ่านคู่มือร้อยละ 9.0 เรียนรู้โดยมีผู้แนะนำ ร้อยละ 38.4 ร้อยละ 2.7 ให้ผู้อื่นทำให้ ส่วนปัญหาในการใช้งานที่พบ คือข้อมูลที่ค้นได้ไม่ตรงกับความต้องการ ไม่พบหนังสือที่ต้องการ ไม่มีหนังสือตามข้อมูลที่ปรากฏในคอมพิวเตอร์หาหนังสือไม่เจอ บางครั้งข้อมูลที่ให้ไม่เพียงพอต่อการค้นหา ปัญหารองลงมาได้แก่ ปัญหาอุปกรณ์ เช่น ระบบช้า เครื่องคอมพิวเตอร์เสีย คอมพิวเตอร์ช้า เมื่อ link ไปแล้วไม่สามารถทำงานต่อได้ รวมทั้งปัญหาการขาดทักษะการใช้งาน ขาดความชำนาญ รู้สึกยุ่งยากในการใช้งาน

1.3.4 การค้นหาข้อมูลผ่านระบบอินเทอร์เน็ต นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเข้าใช้งาน โดยใช้ระดับมาก ร้อยละ 45.5 ระดับมากที่สุด ร้อยละ 36.0 และระดับปานกลางร้อยละ 14.4 ค่าเฉลี่ยของการใช้งานเท่ากับ 4.12 เมื่อพิจารณาถึงวิธีการใช้งานพบว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ร้อยละ 76.8 เรียนรู้โดยการอ่านคู่มือร้อยละ 4.9 เรียนรู้โดยมีผู้แนะนำ ร้อยละ 17.4 ร้อยละ 0.8 ให้ผู้อื่นทำให้ ส่วนปัญหาในการใช้งานที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการค้นหาข้อมูลบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้ข้อมูลมาไม่ตรงกับความต้องการ บางครั้งหาไม่พบ ค้นไม่เจอ บางครั้งได้ข้อมูลมากและกว้างเกินไป ปัญหารองลงมาได้แก่ ปัญหาความช้าของระบบ เครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่เพียงพอ เครื่องคอมพิวเตอร์ ช้า เครือข่ายล่ม download ช้า มีไวรัสในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้งาน นอกจากนั้นเป็นปัญหาทางด้านทักษะการใช้งาน คือ วิธีการค้นหาไม่ครอบคลุม ไม่รู้จักวิธีการใช้งานที่เหมาะสม ข้อมูลมักเป็นภาษาอังกฤษ ได้ข้อมูลที่เป็นภาษาอังกฤษมาแปลไม่ได้ webpage บาง web ข้อมูลไม่ update ต้องใช้เวลามากในการค้นหา

2 อภิปรายผล

จากการศึกษาเกี่ยวกับภูมิลำเนาของนักศึกษาพบว่านักศึกษาทั้ง 2 ชั้นปีที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ เช่น อำเภอเมืองของจังหวัดต่างๆ มีความแตกต่างในทักษะการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนรู้กับผู้ที่มีภูมิลำเนาในอำเภออื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาการเรียนรู้การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วยตนเองที่อาศัยอยู่ในเมืองก็มีแนวโน้มที่จะสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่านักศึกษาจากอำเภออื่นๆ สำหรับกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ค่าเฉลี่ยในการประเมินตนเองในความสามารถในการเรียนรู้การใช้โปรแกรมด้วยตนเองของนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในเมืองก็มีค่าสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ในอำเภออื่นๆ ในลักษณะเดียวกันที่ตั้งของโรงเรียนที่นักศึกษาเรียนมาในระดับมัธยมพบว่านักศึกษาที่เรียนระดับมัธยมอยู่ในเมืองจะมีทั้งทักษะและความสามารถในการเรียนรู้มากกว่านักศึกษาที่เรียนอยู่ในอำเภอนอกๆ ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างพบว่าในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่พบความแตกต่าง ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาได้เข้ามาเรียนรู้การใช้งานในขณะที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยแล้ว 1 ปี อย่างไรก็ตามผลการประเมินตนเองในเรื่องภูมิลำเนาและที่ตั้งของโรงเรียนที่ได้ อาจเนื่องจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในเมืองหรือเรียนอยู่ในเมืองใหญ่ ได้เปรียบนักศึกษาที่เรียนและอาศัยอยู่ในอำเภอนอกๆ คือมีองค์ประกอบของความพร้อมตามทฤษฎีของ คาวนิง และ แครคเรย์ (1971) คือมีองค์ประกอบด้านสติปัญญา (Intellectual factors) และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental factors) คือการได้มีโอกาสอยู่ในสังคมที่สามารถรับทราบรับรู้ (Perception) มีประสบการณ์ด้านสังคม เช่น เคยเห็น เคยใช้งานเทคโนโลยีใหม่ๆ มากกว่านักศึกษาที่อยู่ในอำเภอนอกๆ

เมื่อพิจารณาจำแนกตามคณะของนักศึกษาพบว่า การประเมินทักษะการใช้งานคอมพิวเตอร์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมเล็ก ลีลาประัทย์ (2540) เรื่อง “สภาพปัญหาการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง” ซึ่งพบว่า นักศึกษาในคณะต่างกันจะมีปัญหาในการใช้อินเทอร์เน็ตต่างกัน ส่วนกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และการประเมินความสามารถในการเรียนรู้ในการใช้โปรแกรมด้วยตนเองของทั้ง 2 ชั้นปีไม่พบที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนตัวแปรด้านเพศ พบว่าในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความแตกต่างทั้งด้านทักษะและการเรียนเรียนรู้ใช้งานโปรแกรมด้วยตนเอง ส่วนในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความแตกต่างเฉพาะด้านการเรียนรู้การใช้งานด้วยตนเอง

จากการศึกษาเรื่อง การเลือกเรียนคอมพิวเตอร์ที่โรงเรียนในระดับมัธยมของนักศึกษา พบว่าผู้ที่เลือกเรียนจะประเมินทักษะการใช้งานของตนเองสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้เลือกเรียนในระดับมัธยม อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับการศึกษาของ กิตติกรม์ ยิ่งเจริญ(2544) เรื่อง “ปัญหาการใช้คอมพิวเตอร์ในการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหาร โรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดลพบุรี” ซึ่งพบว่าผู้บริหารที่ผ่านการอบรมและไม่ผ่านการอบรมทางคอมพิวเตอร์ มีปัญหาในการใช้คอมพิวเตอร์ในการบริหาร โรงเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่าในการศึกษาของกลุ่มนักศึกษาปี 2 พบว่าสามารถใช้งานระบบสารสนเทศต่างๆ ได้ด้วยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ แต่ในส่วนของนักศึกษาชั้น ปี 1 เป็นนักศึกษาใหม่ที่ไม่เคยใช้ระบบต่างๆ ที่มหาวิทยาลัย หรือศูนย์คอมพิวเตอร์ จัดทำไว้ให้ ดังนั้น จึงควรจัดให้มีการอบรมพื้นฐาน การใช้งานเบื้องต้น หรือให้คู่มือแนะนำแนวทางการใช้แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับระบบสารสนเทศของมหาวิทยาลัย แหล่งสอบถามปัญหาหรือที่ปรึกษาเมื่อเกิดปัญหาในการใช้งาน ให้แก่นักศึกษาใหม่ ที่จะต้องเข้ามาใช้งานระบบสารสนเทศของมหาวิทยาลัย นอกจากนั้นในข้อเสนอแนะที่นักศึกษาให้ความเห็นมา นักศึกษาต้องการให้มีการจัดอบรมการใช้งานคอมพิวเตอร์ หรือมีระเบียบการหรือแผ่นพับบอกรายละเอียดการใช้บริการศูนย์คอมพิวเตอร์ เพราะเมื่อมาใช้งานในครั้งแรกจะไม่ทราบขั้นตอนการใช้งาน ควรมีการจัดให้คำปรึกษา จัดที่ปรึกษา ส่วนการเรียนรู้การใช้ระบบจากการอ่านคู่มือพบว่าในทุกบริการสารสนเทศที่มีนักศึกษาระบุเรื่องการเรียนรู้การใช้ระบบ โดยการอ่านคู่มือเป็นความดีที่น้อยมาก

จากการศึกษานักศึกษาที่มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษดีจะมีความพร้อมการใช้งานมากกว่านักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับ การศึกษาของ สมเล็ก ลีลาประทีพ(2540) เรื่อง “สภาพปัญหาการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาค้นคว้าและวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง” ซึ่งพบว่าปัญหาการใช้อินเทอร์เน็ตของนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ทางคอมพิวเตอร์ต่างกันและมีพื้นฐานภาษาอังกฤษต่างกันจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อพิจารณาปัญหาการใช้งานระบบสารสนเทศต่างๆ ที่นักศึกษาระบุมาพบว่า ทุกๆ ระบบที่นักศึกษาใช้งานจะระบุปัญหาของการสื่อความหมายการแปลข้อมูล มีคำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษ

ประเด็นปัญหาการใช้งานระบบสารสนเทศต่างๆ ของมหาวิทยาลัย พบว่าทุกระบบนักศึกษาจะให้ความเห็นของปัญหาความล่าช้าของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การล่มของระบบ ความช้าของเครื่องที่ใช้งานตลอดจนความไม่เพียงพอของเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รัตนา เวทย์ประสิทธิ์และชุติมา พิศาลย์(2543) เรื่อง .” การใช้บริการอินเทอร์เน็ตของบุคลากรระดับนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์” พบว่าบุคลากรที่ไม่ได้ใช้งานบนอินเทอร์เน็ตเนื่องจากไม่ทราบวิธีใช้งานและเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอ นักศึกษาที่ใช้งานระบบอินเทอร์เน็ตเสนอให้เพิ่มความเร็วของระบบอินเทอร์เน็ตตรวจสอบและแก้ปัญหาความขัดข้องของเครื่องคอมพิวเตอร์และระบบเครือข่าย

3 ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

3.1.1 มหาวิทยาลัยหรือศูนย์คอมพิวเตอร์ ควรจัดให้มีการอบรมหรือให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้งานระบบสารสนเทศเบื้องต้น ทั้งนี้อาจเป็นรูปแบบของกลุ่มมี แนะนำแนวทางการใช้แหล่งค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับระบบสารสนเทศของมหาวิทยาลัย แหล่งสอบถามปัญหาหรือที่ปรึกษาเมื่อเกิดปัญหาในการใช้งาน ให้แก่นักศึกษาใหม่ ที่จะต้องเข้ามาใช้งานระบบสารสนเทศของมหาวิทยาลัย

3.1.2 ศูนย์คอมพิวเตอร์ ควรจัดอบรมการเข้าใช้บริการห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ หรือมีระเบียบการหรือแผ่นพับบอกรายละเอียดการใช้บริการศูนย์คอมพิวเตอร์ เนื่องจากนักศึกษาใหม่เมื่อมาใช้งานในครั้งแรกมาใช้ไม่ถูกต้อง ต้องสอบถามเพื่อนหรือรุ่นพี่ จึงสามารถใช้งานได้ ควรมีการจัดให้คำปรึกษา จัดที่ปรึกษา

3.1.3 มหาวิทยาลัย หรือผู้รับผิดชอบในการพัฒนาระบบสารสนเทศ ควรให้ความสำคัญกับปัญหาการไม่อ่านคู่มือการใช้งานระบบสารสนเทศของนักศึกษา ว่ามีสาเหตุจากอะไร ทั้งนี้ เอกสารที่จัดทำอาจไม่อยู่ในรูปแบบที่เข้าถึงได้ง่าย ไม่มีคู่มือให้บริการ ภาษาที่ใช้ไม่สามารถสื่อให้เข้าใจได้ หรือรูปแบบไม่น่าอ่าน ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อหาแนวทางในการให้ความรู้ในการใช้งานระบบแก่นักศึกษา เนื่องจากในแต่ละปีมีนักศึกษาเข้าใหม่เป็นจำนวนมากการจัดอบรมอาจทำได้เพียงบางส่วนจัดได้ไม่ทั่วถึง หากมีเอกสารที่พร้อมสำหรับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองก็จะสามารถลดภาระการให้บริการตอบและสอบถามปัญหาแก่นักศึกษาได้มาก

3.1.4 มหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญกับการจัดให้นักศึกษาได้เรียนหรือมีกลไกที่จะทำให้ นักศึกษามีความรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

3.1.5 การวางแผนทรัพยากรด้านสารสนเทศ ของมหาวิทยาลัยควรมีแผนในการจัดการอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับความต้องการให้นักศึกษา จำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี ตลอดจนความสามารถของอุปกรณ์ที่จะสนับสนุนให้นักศึกษาใช้งานระบบสารสนเทศ เช่น พิจารณาความเพียงพอของเครื่องคอมพิวเตอร์ ช่องทางสื่อสารที่มี อยู่ว่าสามารถรองรับการใช้งานระบบที่สร้างขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาหรือไม่

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ประเด็นเรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักศึกษาโดยเฉพาะประเด็นเรื่องการอ่านคู่มือ น่าจะศึกษาเพิ่มเติมว่าเหตุใดนักศึกษาจึงไม่อ่านคู่มือในการใช้งาน เนื่องจากหาคู่มือใช้งานไม่ได้ หรือประเด็นอื่นในการให้ความรู้ต่อไปจะได้มีแนวทางในการให้ความรู้แก่นักศึกษาที่เหมาะสม

3.2.2 ควรศึกษาความพร้อมในการใช้งานระบบสารสนเทศของนักศึกษาทุกวิทยาเขต เนื่องจากในปี 2548 มหาวิทยาลัยฯ ได้คำริที่จะนำระบบสารสนเทศที่พัฒนาขึ้นที่วิทยาเขตหาดใหญ่ไปใช้งานในวิทยาเขตอื่น ๆ เช่น ระบบห้องสมุดอัตโนมัติ ระบบทะเบียนนักศึกษา ระบบสารสนเทศบุคลากร และการใช้ PSU Passport เป็นแกนในการตรวจสอบตัวตนของผู้ใช้งาน ทั้งนี้เพื่ออำนวยความสะดวกทั้งนักศึกษาและผู้ปฏิบัติงานเอง และจะสามารถประหยัดต้นทุนในการพัฒนาระบบสารสนเทศ ประกอบกับความเห็นของกรรมการผู้จัดสรรทุนวิจัยได้มีความเห็นว่าควรจะทำการวิจัยในหัวข้อนี้ในทุกวิทยาเขตของมหาวิทยาลัย เพื่อจะได้จัดกระบวนการสนับสนุนให้กับนักศึกษาได้อย่างเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อการใช้งานระบบมากที่สุด

3.2.3 ควรทำการศึกษานักศึกษาที่จะจบการศึกษาใน ปีการศึกษา 2450 เพื่อนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกับข้อมูลของนักศึกษา ปี 1 ในการศึกษาครั้งนี้ว่าปัญหาต่างๆ ในการใช้งานได้รับการแก้ไขอย่างไร หรือมีปัญหาเพิ่มเติมอย่างไร

3.2.4 ควรศึกษาความพร้อมของบุคลากรและผู้บริหารมหาวิทยาลัย จะสามารถหาแนวทางในการจัดการสนับสนุนแก่บุคลากรและผู้บริหารได้อย่างเหมาะสมเนื่องจากทั้งบุคลากร และผู้บริหารเป็นผู้ให้ข้อมูล สำหรับการจัดทำระบบซึ่งหากบุคลากร และผู้บริหารไม่มี concept ในการใช้งานการจัดทำระบบก็จะใช้เวลา และไม่สอดคล้องไม่มีประสิทธิภาพ ต่อการบริหารจัดการ